

3850.

*Древноегипетският бог Апис
е бил бик с 25 годишен мандат.*

Едно от многобройните говеда
Бе обявено за върховен Бог,
Докато простият народ прогледа
И го свали от поста му висок.

Но след това се случи нещо странно,
Говедо се провъзгласи за вожд,
Човеците громеше непрестанно
И ги ограбваше до сетен грош.

Той огради си със говеда трона
И взе министри със говежди ум,
Говеда му прилагаха Закона,
Говеда вдигаха рекламен шум.

Но даже с избирателните урни
Народът не успя да го катурне.

3851.

Бе за цигулков виртуоз призван
(По тази му способност няма спор),
Блян бе му за солист да е избран
В концерта на Бетовен в ре мажор.

Но той не бе на Партията член...
А други бяха...И за комунист,
Естествено, че бе предназначен
В оркестъра ни постът на солист.

Неправдата го силно наскърби
И трудно щеше да я понесе,
Затуй със препоръка се сдоби
В солист да се превърне. Но в ДС.

Сега наместо да опъва лъка,
Той в доноси удавя своята мъка.

3852.

Каква велика гледка е Вселената
С безмерната си красота далечна,
От някакъв огромен взрив зачената!..
Но ние я приемахме за вечна.

Разраства се с безумно ускорение
И бърза към предсказана погибел,
Подобно на кобила с бясно рвение,
Която някой звезден бич е шибал.

А богове – сегашните с предишните,
В централната галактика са сбрани,
За да избират кой между всевишните
От черни дупки трябва да ни брани.

Хилядолетията отминават,
А те все още бурно заседават.

3853.

Как е възникнал Разумът се спори,
Делата му обаче са безспорни
С Природата при опит се бори
Чрез питомците свои неуморни.

Нарича я нерядко майка родна,
Но и без срам в недрата ѝ се рови
И ги превръща във земя неплодна
С внимателно подбирани отрови.

Различни живи твари той избива
Все в името на идеал възвишен,
Околната среда ли му е крива,
В която сам е пришелец излишен?

Играе с нея всяка петилетка
По сметката на руската рулетка.

3854.

Едни и същи хора обявяват
Безмислието адско на войната
И същевременно във хор възпяват
Участвалите във война събратя.

В това те не съзират нищо чудно,
(Нима не съм и аз така възпитан?!)
Щом времето е болно и разблудно,
Герой е нужен, за да е почитан!

Човек между добро и зло се люшка
И търси жизнената перспектива,
В ръка дадат ли му обаче пушка,
Той стиска я и тръгва да убива.

Последствията от това дали
Ще се намери кой да изчисли?

3855.

Не срещам вече думата „разврат”,
Дори като че ли съвсем изчезна,
Отречена в съвременния свят,
Защото е напълно безполезна.

Изчерпан беше нейният състав,
Моралът вече е демократичен,
Не е в сила онзи параграф –
Да се низвергва, който е различен.

Лезбийки с педерастии са навред
Почитани за своите заслуги
И даже в Министерския Съвет
Те могат да изместят много други.

А проститутки имат за клиенти
Владици, принцове и президенти.

3856.

В Историята няма извинения,
В Историята има повторения -

Избиват пробно двеста милиона,
На Маркс за да потвърдят Закона

И след това без всяко колебание,
Но със забележително старание

Започват всякак да го оправдават
И хвалят, че за пример му е нравът:

„Системата е зле организирана,
Кръвта неправомерно е дозирана

И щом експериментът се повтори,
Вратите на прогреса ще отвори.”

Остава учени да изчислят
Пак колко хора трябва да умрат.

3857.

Човечеството експериментира
Със своята съдба за кой ли път
И за целта войната то избира...
Там съвестите упоени спят.

По производство на убити хора
Поставен беше не един рекорд,
Военните се трудят без умора
И всеки със убийствата е горд.

Най-странното е, че поука няма,
Лекуващият ум е замразен,
Щом сред самоубийствената драма
Се рядко среща някой мирен ден.

Това е времето, когато Ева
Войници нови почва да зачева.

3858.

Законът за всеобщото отблъскване
Със пълна сила действа във България,
Защото дал е право за разпръскване
На българи по двете полушария.

Патриотическата гравитация
Изглежда лесна за преодоляване,
Когато целокупната ни нация
Се бори със хронично из гладняване.

На Нютон липсвали са предпоставките
За да допълни своето откритие
Посредством внасянето на поправките,
Валидни за обществено развитие.

Но без да търся повод за прослава,
Аз с удоволствие сега го правя.

3859.

Той многообещаващ си остана
За дълго – до дълбоки старини,
Осигурен бе с дом и със прехрана
И с вярата във светли бъднини.

От Партията имаше закалка
Да превъзмогва трудности навред,
Кога със милиционерска палка,
Кога посредством членския билет.

С роман и със възвишена поема
В Парнас той не можа да заблести,
Но продължаваше пари да взема
И с вожда всемогъщ да е на „ти”.

А вождът, и обичан, и почётен,
Бе също като него дълголетен.

3860.

Какво не се национализира
При комунизма? – Малкото неща
Обхващаха, което се намира
В главата и сърцето... И честта.

Със чест търгуваше се повсеместно
Под зорката опека на ДС
И в склада не остана нищо честно
Без план печалба то да донесе.

Макар на власт да бе Политбюрото,
Свободният пазар не бе без власт –
Предлагане на чест във обществото
Надмина търсенето ѝ у нас.

И за общонародна изненада
Цената ѝ неудържимо пада.

3861.

Страната бе тържествено събрание –
Президиум от хранените хора
(Носители на почетните звания)
И маса, славеща ги до умора.

Навред цареше шумно примирение,
Със него се прикриваше тъгата
И справедливостта, знак без значение,
При разпределянето на богатата.

А те от Партията се раздаваха
Сред верноподаните ѝ редици,
Останалите се задоволяваха

Със нековертируеми парици,
А и с мечти да се сдобият с дом
И с долари за стоки в КОРЕКОМ.

3862.

Свободен стих, ти бързо бе заробен
И пригвозден в червени знамена,
Конгреси да възпяваш си удобен
И битките в идейната война.

Послушно изпълняваше повели
На ЦК и партийния ни вожд,
А ползваха те като невидели
Един през друг писачи ден и нощ.

Магически, реални, постмодерни
Поети растнаха на твоя гръб
И надпреварваха се да са верни
На своя кукловод, до болка скъп.

Съвсем не са те още изцедили,
Но да се противиш ти нямаш сили.

3863.

Утеха е за босите нещастници,
Че щастие богатството не носи,
Което проповядват сити властници
И тъй ги насърчават да са боси.

Науката доказва без съмнение
Как преките контакти със земята
Укрепват водещото им значение
В кръвоснабдяването на краката.

За босите във рая са направени
По двеста чифта кожени обуца,
И даже във светá вода поставени,
Не дават никой чифт да я пропуска.

Естествено, босяците не бива
Да бягат от подобна перспектива.

3864.

На правилната ни партийна линия
Уместно се приписва важно свойство,
Способна тя през всичките години е
Да си осъществява преустройство.

И въпреки това остава права тя,
А всичко изкривено е край нея,
Но щом със чистка се земе здравата,
Узнава всеки правдата къде е.

А както призраците в манифестите
И линията наша е незрима
Обаче по ЦК и по арестите
Сме убедени твърдо, че я има.

И няма член сред членове градивни
От правата ни линия да кривне.

3865.

Какви ли не безумни врагове
Ни хулят със нахално постоянство,
Но ние оцеляхме векове –
Нас ни изхранва „сенчесто стопанство”.

Подготвяме бандити и крадци,
Дори от тях изпращаме във странство,
А те са всички предани бойци
В борбата ни за „сенчесто стопанство”.

Победоносно те вървят със нас,
Заемат поднебесното пространство
И защитават с безпощадна страст
Потребността от „сенчесто стопанство”.

И то ще продължава да расте
Навсякъде, където действат те.

3866.

Той бе забележителен бандит
И все отлагаше да стане честен,
Докато капиталът придобит
Не го направи богаташ известен.

Но ето, че настъпи този ден,
Отказа се да ползва пистолета
И се подготви, вече възроден,
Да следва на Исус Христос завета.

Сега е в парламента депутат
Със собствена верига от аптеки
И там със своя подведомствен щат
Се движи по законните пътеки.

На новия му занаят за слава
Богатството му се увеличава.

3867.

Природата създава красота
И после я безмилостно погребва,
Разсипница на красота е тя,
Когато гняв несдържан я обсебва.

Аз знам причината на този гняв
И тя е главно свързана с Човека –
Без оглед десен ли е или ляв
Той все избира кривата пътека.

Законите ѝ вече е разкрил
И ги използва, за да я терзае
Със мисълта, че е я победил,

Но за което скоро ще се кае,
Защото страшните земетресения
Са всички в пряко нейно подчинение.

3868.

*Разправят, че учено звучащите думи
създават впечатление за мъдрост.*

Човекът се от звяра отдели,
Превърна се в мислител стопроцентен
И след като глада си утоли
Стана интелигентно трансцендентен.

Глада изследва не като недъг,
А като някаква научна тема,
Която се върти в порочен кръг
В коя да е обществена система.

Ядра на много атоми разби,
Но атомите на глада са цели
И определят милиард съдби
По всички географски паралели.

А трансцендентните интелигенти
Са със безпрецедентни дивиденди.

3869.

Героите от верската война
Се назначават в храма за светци,
Пред тях народът гъне колена
И ги венчае с лаврови венци.

Спокойни от иконите ни зрат,
Припомнят си убийствата подред,
А на неможещите да броят
Помагат и Христос, и Мохамед.

На Онзи свят порядъкът е друг,
Задружни са предишни врагове,
Спокойствие и мир царуват тук
Над всичките партийни цветове.

Здрависват се: "Как хубаво ни бихте!"
А другите: "Не! Вие победихте!"

3870.

Поръчки за безсмъртие приемат
В централата на „Ангел Кънчев” 5
И скоро на поръчките обемът
Надмина плана с векове напред.

Отвред прииждаха поети млади,
Дошли във София за първи път,
Но идваха и старци белобради,
Без тайни за които е стихът.

Поради нечия върховна воля
Парнас преместен беше във ЦК,
Където имаше най-важна роля
Генсекът със секирата в ръка.

От там излиза заповед наречена
Коя глава кога да е отсечена.

3871.

Понякога замислям се след ядене
Как хубаво е уреден светът,
Щом всички политици са продадени
На хората, способни да платят!

Със ремъци ги водят като кучета
И лаят по добре подготвен план,
А разните му хитлери и дучета
Твърдят, че всеки е богоизбран.

Опасността не е за купувачите
При загуба в поредната война,
Уверено през трупове крачат те,
Слугите носят цялата вина.

Не пожелаят ли да си отиват,
Налага се да ги самоубиват.

3872.

Международно ни е вече робството
И без ответ е знакът SOS...
За утвърждаването си способства то
По всички земни материци днес.

Без граници е нашата мизерия,
Стабилна и глобална по размер,
За да дари с пари и лицемерие
Пореден анонимен кождер.

Нас, бедстващите, хранят ни със зрелища
И с приказки за светли бъднини,
Докато ведри бутафорни селища
Ни мамят с вярата в добрите дни.

В Историята, който гъне кръст,
Ще получава вечно среден пръст.

3873.

Кого заплашва днес Невинността?
Кого окрала е или убила?
Защо преследвана е от властта
Със цялата ѝ демонична сила?

Тя иска само да присъства тук
И по възможност да остане жива,
Да не я коли сърп и удря чук
И кръв човешка да не се пролива.

Макар че е безропотна по дух,
За някои това е твърде много,
Сам Вожда за молбите ѝ е глух,
А той е свикнал да наказва строго.

Сега, убита по законен ред,
Виси във неговия кабинет.

3874.

Бях роб преди да седна зад волана,
Но там усетих що е свобода
И сладката заблуда ме обхвана,
В човек че мога да се преродя.

Встрани от мен се стелеше просторът
И мислено си казвах:”Давай газ!” -
Да стигна, докъдето стига взорът,
На всички ще покажа кой съм аз!

Бях сам, на себе си бях повелител,
Далеч от тези, дето ме гнетят,
Почувствах се за пръв път победител,
Но за беда... и за последен път.

Съгласно болничната кратка справка,
Катастрофирал съм в една канавка.

3875.

Не съществува в рая бюро „Жалби”,
Там всеки жител е доволен,
Обкичен с щастие и със печалби –
Наградата за всеки трудов ден.

Начело са червени серафими,
Обединени в ОФ-комитет,
А Бог услужва им със своето име,
Дори със него имат общ портрет.

Естествено е тук пари да няма,
За бедния това е навик стар,
Пари щом няма, няма и измама,
На себе си е всеки господар.

Душевно сит във храма се събужда
Без малка, а и без голяма нужда.

3876.

„Демон”, (М.Ю.Лермонтов, сбит преразказ).

Летял „печалный демон, дух изгнания”,
Изпълнен с много горест и печал
И според собствените му признания
След дългия си полет огладнял.

Съзрял изпод високите съзвездия
Тамара в сватбеното тържество,
И на света от жажда за възмездие
Решил да отмъсти. Но със какво?

Целунал я с известно недоверие,
Но веднага последвал страшен взрив,
Защото само от анти-материя
Създаден бил демонът нечестив.

Тамара спряла в облак, откъдето
Отправила се към небитието.

3877.

Съдебните убийства имат име
(За екзекуция са обявени)
И всички, бидейки предотвратими,
Останали са предотвратени.

Крим бил е гробницата на Русия,
А тройката със Бела Кун начело
Възпламенява смъртната стихия
Във името на праведното дело.

Стотици хиляди са там избити
В насипно състояние, без знаци,
А вождовете, до един честити,
Прегръщат се с палачите-юнаци.

Историята – този зъл вампир,
Засища се с пореден кървав пир.

3878.

Щом обявят убийството за грешка
Престава ли да бъде престъпление?
Ако е от неопитност младежка,
Ще се нуждае ли от извинение?

А млада бе съветската държава,
Поела по пътека неизбродена
Със право често да се заблуждава,
От вождовете гениални водена.

Със кръв машината ѝ беше смазвана,
Поела в дебрите на идеала
И от човещината бе предпазвана
Чрез опита на Партията цяла.

А на загиналите през годините
Вината им пое се от роднините.

3879.

*Где суд, там неправда.
(Л.Н. Толстой, Война и мир”.*

Десетилетия на класов съд
Убиха усета за правосъдие,
Съдът от Партията беше плът
И на потисничеството оръдие.

Господстваше съдебната лъжа
И чинно служеше на господарите,
Но да се преустрои тя можа
Според потребностите на пазарите.

Богатият е вредом днеска прав,
Съдът обслужва го по разписание,
Съюзът неръждаем е и здрав,
Щом има златото за основание.

Човек направен е по образ Божи –
Без хляб не може, но без правда може.

3880.

Учудва ме старателният напън
На „преродилия” се комунист,
С невинна кръв до костите изцапан,
Да се представя за морално чист.

Той „изпълнявал заповед”, когато
Е стрелял, изтезавал и е клал,
Когато присвоявал чуждо злато
И над имоти чужди е вилнял.

И безчовечният запас в човека
При него непрестанно се множал
И е превърнал този тип полека
В палач и ален нравствен канибал.

Но казва, че на страшното хоро
Се хванал с устрем да твори добро.

3881.

Доскоро беше робството съдба,
А днес превърнало се е в занятие
И бедният приема без борба
Да стане роб в завода на богатия.

Навежда със покорство той глава,
И е готов дори на унижаване,
Отхвърляйки човешките права
Във името на скъдно оцеляване.

Робията лицето си мени,
Но не и робското си съдържание,
Не може никой да я отстрани
С гласоподаване или въстание.

Въпросът е дали Човекът иска
От своята душа да я изстиска.

3882.

Не милиони, милиарди са
Жените без възможност за развитие
Под ласкавите Божи небеса,
Видели всякакви кръвопролития.

Курбан те стават първи всеки път,
Щом е потребно жертвоприношение,
При битки първи коли ги врагът
И първи са предмет на покушение.

Безброй Кюри са със сподавен глас,
Сред тенджерите си са си угаснали,
Потиснати от недостойна власт
На сили, с предразсъдъците срастнали.

А колко ли ще плаща всяка нация,
Ако те пожелаят компенсация?

3883.

*Исус: Истина ти казвам: Днес ще
бъдеш с Мене в рая. (Лука, 23:43)*

Приятни са библейските сказания,
Макар поръсени с мъглявина
И с предсказания без указания
За вечността зад райската стена.

Блажеността във тях е без подробности,
А те са твърде важни според мен:
Там има ли награди по способности
Или е всеки с тях удостоен?

Ако за верността към Всемогъщия
Простакът в рая получава власт,
Излиза, че порядъкът е същия,
Какъвто е порядъкът у нас.

И затова нима е изненада,
Че чакаме оферти и от ада?

3884.

Страхът е благодат за всяка власт,
Но той извира от несправедливост
И тя се произвежда всеки час
С упорство и жестока предвидливост.

Без нея всяка власт е пред разпад
И се превръща бързо в отживялост,
А вождът заедно със своя щат
Разбира, че трудът им е на халос.

Сказанията за добрия цар
И сбъднатите блянове народни
Кръжат предимно в книжния пазар,

Но за Историята са негодни,
Защото всичко друго е отбила тя
Освен несправедливостта и силата.

3885.

Европа на великите безсрамници
Без срам разряза нейната снага,
Европа на великите измамници
Празнува живата ѝ смърт сега.

В чужбина е преместена България,
Във себе си не се побира тя,
Кобургската династия попари я
И комунизмът я на шиш въртя.

Подържана от своите изгнаници
Все още дава признак на живот,
Притисната в смалените си граници,
Осъдена да е с полународ.

Но свръхвелика в участта ѝ тежка
Е издържливостта ѝ нечовешка.

3886.

Най-съвестен е кроткият палач,
Той никога гласа не повишава,
Но глух е за молби и детски плач,
Когато по рецепта смърт раздава.

При него всичко е в прекрасен ред,
Не се допуска чудо да се случва,
Нещата поправими са наглед,
Но възкресението се изключва.

Годините отмерват своя ход,
Палачът трупа трудови заслуги,
Чрез смърт укрепва личния живот
На себе си, а и на много други.

Одумват го завистници неуки,
Защото не допуска злополуки.

3887.

Щом силите в страната ни са свършени,
Но и запаси от надежди няма,
(Надеждите защото са прекършени)
Се разиграва непонятна драма.

Изчезнали са някъде героите,
Във миша дупка са се изпокрили,
И на отечество ни устоите
Защитата поемат други сили.

Аз виждам мижитурките презирани
И смятани за твари недостойни
Как с бяс и храброст малко подозирани
Врага гromят с редиците си бойни.

Тя жертват се, за да спасят честта
И пак потъват в неизвестността.

3888.

Докато всеки политик се бори
За титлата „най-ценен демократ”,
Не виждам някой в техните отбори
Към истината да изпитва глад.

А истината е, че с демократи
Бог щедро е Земята надарил
И за такива вече са признати
Стоножка, жаба, даже крокодил.

Но нас, човеците, сред тях ни няма,
Не демокрация, желаем вожд,
За здравето му свеци палим в храма –
На нейде да ни води ден и нощ.

Такъв на нас по право ни се пада,
Без него стадото ни се разпада.

3889.

На Левски гробът храни много хора
Чрез тайната на своята неизвестност,
Със много пламеност те водят спора
И в него влагат даже доста честност.

Но Левски продължава да се крие,
Живота си ни даде, не смъртта си,
За нея сме виновни всички ние,
Народните, до смърт страхливи, маси.

Той още чува верните другари
Как пред съда го до един предават
И всеки бърза нему да стовари
Вината, българите че въстават.

За него жалят, и „звяр, и природа”,
Но той се бори сам вместо народа.

3890.

Народ, от комунизма обработен,
Е винаги готов за послушание,
А вождът му, макар малограмотен,
Не е заплашен нивга от въстание.

Роднините, по право гениални,
Поемат гражданското управление
С усилия локални и глобални
На първо, второ, трето поколение.

Такъв народ е истинско богатство
Със шампионска купа по кротуване
Във името на всепобедно братство
И на началническото добруване.

Благонамереният подчинен
Навред е възприеман и ценен.

3891.

Дали е с рима или е без рима
За Истината никак не е важно,
Но опит да я купят днеска има
Защото всичко вече е продажно.

И този опит често е успешен,
Парите я оплитат в свойте мрежи,
А почитателят ѝ безутешен
Поредна загуба ще отбележи.

„Чрез Истината ставате свободни”
Твърди Исус и прави важна грешка,
Но му прощават масите народни,
Щом грешката му е богочовешка.

За телевизионните ни зрители
Тя има твърде много заместители.

3892.

Съвместна подлост пази съвестта
На угризенията от пороя
И заздравява солидарността
При търсене на отговорен кой е.

Изреждат се погром подир погром,
Мрат милиони, но виновни няма,
А Партията трупа том след том
За историческата панорама.

На Истината шумният гробар,
Чрез който ЦК своя курс прокарва,
Нарича подвиг подлостта, макар
Че никой на лъжите му не вярва.

При всеки от поредните режими
За Партията има ново име.

3893.

Природата понявга се повтаря –
Или е за добро, или за зло,
Но гениите си обаче кара
Да бъдат все в единствено число.

Решила е с готовност да понася
Един Платон, един Юго, един Толстой,
Но не приема с тяхната подкваса
Да се родят подобия безброй.

Дори две копия са твърде много,
Светът не може да ги побере
И фактът, че отсъстват, слава Богу,
За гениите ще е най-добре.

Защото почнат ли да се повтарят,
Те в собствените си творби изгарят.

3894.

Със право на законно възхищение
Усещам как народната ни власт
Премахна с мъдрото си управление
На Свободата тежкия баласт.

Снабдява ни със най-необходимото –
Доверието във ЦК и вожд
И с волята да действаме във името
На тяхната неизтощима мощ.

Блестящи са безспорно резултатите
На всенародния ни бърз възход
И ние величаем ги чрез датите,
Белязали щастливия живот.

Успехите като река прииждат.
А враговете? – Нека ни завиждат!

3895.

Строители не се намират лесно
За храм над хълмове от неприязън,
Когато и във царството небесно
Богува Бог със стръв за кръв белязан.

Спогодбите за мир са многобройни,
Но по-голям е броят на войните
Със призиви под знамената бойни
Безмилостно да се гromят вразите.

Човек човека с радост осмъртява,
За да превърне в гробище Земята
И за това окичва се със слава,
Отдавна за безсмъртие призната.

Би трябвало протест да предизвиква.
Човечеството ни обаче свиква.

3896.

С куршуми пазеха се думите,
Пари днес пазят от куршумите

И доста хора са съгласни,
Че те са славни и прекрасни!

Пари гласуват в заседания,
Пари печелят състезания,

Пари купуват всяка слава,
За тях се съвестта продава,

А споровете политически
Превръщат те в икономически,

Защото са предназначени
Да бъдат винаги ценени

И всеки с тях облагодетелстван
За гений ще е освидетелстван.

3897.

За най-чудовищното престъпление
Не липсва нивга бодър изпълнител
И злобата сред злото население
Излиза непрестанно победител.

Орачите, копачите, ковачите,
Отдавна все не стигат на Земята,
Но вместо тях отрядът на палачите
Не се бои от криза в занаята.

По славни законоподобни поводи,
Родени от смъртта, те смърт раздават
И с неопровержимите си доводи
Господстващата правда защитават.

А както от всемирен опит знаем,
По-слабият е вечно обвиняем.

3898.

Във този съвършен до болка свят
На бомби и военно обучение
Човекът все по-малко е признат,
Венец да е на Божие творение.

„Обичай ближния!” остава мит...
Най-важното е днес борбата с ближния,
Но този факт, старателно прикрит
С извадки от измислиците книжни е.

Това добро ли е или не е
Едва ли е за правдата съществено
Откакто Каин бремето пое
Братоубийството да е естествено.

И тази правда из света снове
Безспорно вече много векове.

3899.

*Sir, I admit your general rule,
That every poet is a fool
But you yourself may serve to show it,
That every fool is not a poet. (Al. Pope)*

Бог е снабдил Глупака с малко разум,
Но го е с много щастие дарил,
Което е възпято от Еразъм,
А той и книга му е посветил*.

Умникът служи вярно на Глупака,
Обгрижва го с открития безброй,
Изобретява средства против рака,
Живота му закриля в мир и в бой.

Глупакът се отплаща по глупашки,
Особено когато е пиян
И след като гаврътне пет-шест чашки
От умния се чувства изигран.

Пробожда го със нож без много шум.
А за това не е потребен ум.

**Stultitiae Laus or Moriae Encomium (Erasmus Roterodamus,
1466 –1536)*